

FOAIA POPORULUI

Organul partidului național-țărănesc.

Prețul gazetei:
Pe an 12 cor.
Pe jumătate de an 6 „
Pentru agricultori pe an 6 „
Pentru străinătate 16 „

Redacția și administrația:
Câmpulung.
Apare în fiecare Duminică.

Inseratele:
Un rând petit odată 12 bani
De două ori 18 „
De trei ori 24 „
Un număr costă 10 bani.

Urmările căderii fortăreții Pșemișl.

Știrile cele mai nouă în privința asta.

Telegramele gazetei „Pester Lloyd.

Berlin, 6 Iunie. Ziarul „Vossische Zeitung“ a-nunțat în mod indirect din Petrograd: După ce a căzut Pșemișl se calculă serios că în curând va pica și Liovu. Din izvor de tot vrednic de crezământ se pot împărtăși în privința aceasta următoarele amănunte: Administrația moscăcească a căilor fierate galițiene fu permutată în prezent dela Liov la Proscurov.

Băncile rusești emit de eri numai șecuri telegrafice agenturilor lor din Liov, nu însă șecuri poștale ca mai înainte.

Cei 12 pictori de războiu trimiși spre Liov de statul major rus, au primit azi porunca ca să întreprindă călătoria încolo, respective să se întoarcă îndărăt la Petrograd.

Sf. Sinod a ordonat telegrafic alaltăeri, ca cei 62 de preoți moscălești cari fură trimiși de sf. Sinod la Galiția, să se întoarcă imediat îndărăt.

Pe mâne s'a fixat în ministerul cultelor din Petrograd o ședință specială, în care să se hotărească rechemarea administrației învățământului public moscăcesc din părțile ocupate ale Galiției.

Așa dară cum se prevede ca mâne vor șterge putina Rușii și din Liov.

Ultimele știri de pe câmpul de război.

Raportul oficial din 7 Iunie.

Pe frontul galițian.

Se telegrafiază din Viena: După căderea Pșemișlului se nevoiră oștirile rusești în zilele din urmă a se apropia de pozițiunile noastre la linia Prutului, spre a o rupe și a străbate. Mai cu seamă spre Colomea—Delatyn se năpusti inamicul cu vehemență și cu forțe mari. Pe când se loviră aceste sforțări de viteaza armată Pflanzer-Baltin, care pricinui Rușilor pierderi destul de mari, din spre Vest înaintară armatele aliate sub generalul Linsingen și luară în posesiune nu numai Kalusz, precum și întreg teritoriul spre miază-noapte dela acest oraș, ci și înălțimile de pe malul stâng al Nistrului spre nord de Zurano. — Intre Nadvorna—Bistrița și Lomnicz se aliară atacului trupele noastre. Luptele spre răsărit de Pșemișl și Iaroslau continuă încă. Spre nord de Moscicka trebui inamicul să se restrângă la Czerniawa. Ori și ce încercare de-a pătrunde rămase zădarnică. Din 1 Iunie 1915 am făcut până acuma 33.805 prizonieri.

Pe frontul italian.

La granița Tirolului avu artileria noastră frumoase succese. La hotarele Carintiei spre răsărit de pasul Plöcken recuceriră trupele no-

stre Freikoffel, care căzu numai în treacăt în mâinile dușmanului. Pe teritoriul K lupta e în toiul ei. Italienii au fost necesitați să părăsească localitatea Krn. La riul Isonzo se tot îndesă inimicul în unele locuri, cercând să între în teritoriul nostru. Pe frontul oriental, afară de unele ciocniri la hotar, e liniște.

Din cartierul de războiu se comunică: În 5 Iunie 1915 se iviră în apele dalmatine câteva corăbii de războiu italiene. Se scoposia adecă de a împuşca linia căii ferate la Mihonice precum și câteva faruri pe insulele Lissa, Lagosta și Gazza. Obiectele expuse glonțurilor rămăseră însă mult, puțin neatînse.

Raportul oficial din 9 Iunie.

Pe frontul rusesc.

Se telegrafiază: În Polonia rusească cât și împrejurul orașului Pșemișl, afară de câteva ciocniri, nimic însemnat. În sud de Nistru, trupele noastre, cari se află în ofensivă avură succese însemnate. Urmărindu-l și nimicindu-l pe dușman, am luat linia Kulaszkowsz-Korsow, în nord de Colomea. Am luat în posesiune înălțimile dela Ottynia, seara a fost luat Stanislau și trupele noastre, cari înaintează spre Halicz au prins 5570 de Ruși.

Pe frontul italian.

În teritoriul râului Isonzo prourmară Italienii atacurile lor și se apropiară încâtva de pozițiile noastre; în alte părți au încercat ei așșidere să înainteze, dar au fost — ca de regulă — respinși.

La granița Carintiei au aflat pe dealuri parte ciocniri, parte lupte mai mici cu trupele noastre, ce stau la graniță.

La granița Tirolului focuri periodice de ambele părți.

Pe frontul balcanic.

La granița dela Astovac a fost prinsă o bandă de aproape 40 de Muntenegrini, toți în uniforme noastre. O parte a fost prinsă în aceeași zi lângă Corico.

La granița sârbească în unele locuri numai focuri de artilerie.

Bir. de cor.

O săptămână de războiu.

Prin luni întregi, oștirile rusești apăsără mereu asupra oștirilor noastre. Fiind cu mult mai numeroase, ele ne împinseră tot mai tare spre apus și miază-zi și ne luară chiar puternica cetate Pșemișl. Încă de Paști, Moscalii izbiau turbați în cetele noastre din Carpați, căutând să străbată prin munți în șesul unguresc și să ajungă până la Budapesta, capitala Ungariei. Cu anevoie le-am ținut piept și i-am oprit în cale. Sfârșitul luptelor crâncene din iarna trecută era, că stăteam față în față cu Moscalii pe o linie dela Tarnov la miază-noapte până la Gorlice la miază-zi, care de acolo cotia, formând un cârlig, deadreptul peste trecătorile Ducla, Lupcov, Ujoc și Körösmezö spre răsărit până la Noua-Sulița în Bucovina. Nu erau în stare Rușii, cu toată mulțimea lor, să ne urniască din loc, dară și noi, se părea, că nu suntem în stare, să-i scoatem din întăriturile lor. Se credea că războiul rămâne locului, și chiar lucrul acesta îi făcu pe viclenii Italieni, tovarășii noștri de odinioară, să se se năpustească și ei asupra noastră, crezând că acuma trebuie să ne facă capătul.

Atuncia înțelepciunea căpeteniilor noastre și vitejia ostașilor a schimbat ca prin minune starea războiului. Căpeteniile noastre adică simțise, că chiar la cârligul dela Gorlice linia Rușilor era slabă, putând fi luată din față și din lature, și drept aceea s'a hotărît să deie năvală în punctul acesta. Au adunat acolo în taină sub porunca generalului nemțesc Mackensen o oștire puternică de vre-o cinci corpuri de armată în număr de peste trei sute de mii și cu ea s'au aruncat în 2 Maiu asupra Rușilor. Mai întâiu au tras în ei cu 1500 de tunuri, de fierbea aerul de obuzuri și șrapnele, până ce au făcut praf din întăriturile Moscalilor, și apoi pedestrașii au dat năvală înainte. Peste tot locul rândurile Rușilor au fost sparte. Ostașii rusești, câți n'au căzut, au fugit în ruptul capului, lăsând în linia rusească o lăcună mai largă de 30 de kilometri. Prin lăcuna aceasta, oastea generalului Mackensen a străbătut mereu înainte, apucându-i pe Rușii din dreapta și din stânga dela lature și din spate, iară totodată oastea arhiducelui Iosif Ferdinand din stânga îi luă în față la Tar-

nov, pe când din dreapta oștirile generalilor Böhm-Ermoli, Boroevici și Linsingen se repeziră către miază-noapte în fața oștirilor rusești ce le stăteau în împotrivă.

Loviți astfel în față, în lature și în spate, Rușii dădură mereu înapoi. În două săptămâni ei fură goniți pe o depărtare de 150 de kilometri. Dară nu numai atâta, mulți din ei nici nu se mai putură întoarce. Încunjurați fiind din toate părțile, nu li-a rămas decât să se lase prinși. Dela începutul și până la sfârșitul lunii lui Maiu, oștirile noastre au prins nu mai puțin de aproape 300.000 de Ruși, luându-le și vre-o sută de tunuri și nenumărate mitraliere (mașini de împușcat). Abia la Pșemișl, cetatea de pe malul râului San, Rușii, după ce li-au venit în ajutor alte șapte corpuri de armată, s'au putut opri în loc și a da piept din nou.

Dară nici puternica cetate dela Pșemișl, nici cele șapte corpuri de armată, sărite în ajutor, n'au putut curma mersul învingător al vitejilor noștri. Pe când oastea generalului Mackensen se așeză în fața cetății la apus, cea a arhiduce-lui Iosif Ferdinand trecu râul San și încunjură pe Moscali dela miază-noapte, iar oștirile generalilor Böhm-Ermoli, Boroevici și Linsingen se coborâră mereu din Carpați, încunjurându-i pe Moscali și dela miază-zi. Nu le rămase pentru retragere decât o câmpie de o lărgime de vre-o douăzeci de kilometri către răsărit. Strămtoriți astfel, ei se luptară cu înverșunare, nădăjduind, că vor putea ținea prin luni întregi cetatea Pșemișlului, cum o ținuse ai noștri din toamnă până la sfârșitul lui Martie, când lipsa de hrană și foamea cea mai cumplită i-au silit să o închine. Dară vitejia ostașilor noștri a isprăvit ce n'a putut isprăvi mulțimea Moscalilor. După o împresurare de puține zile, în 3 Iunie, ostași de-ai generalului Mackensen au străbătut la 3 ceasuri deminează dinspre miază-noapte în cetate, iar la 6 ceasuri seara, cetatea era în mâinile corpului nostru al zecelea, intrat cu putere din apus și din miază-zi. Rușii au luat-o la fugă, strecurându-se prin câmpia dela răsărit și lăsând în urma lor toata tunurile și o mulțime nenumărată de arme și de bucate.

Astfel s'a petrecut năvala începută de oștirile aliate la 2 Maiu. Ea a sfârșit cu peirea unor

întregi armate moscăcești, cu recăștigarea unei bucăți de Galiția de o lățime de 150 kilometri, și cu recucerirea cetății Pșemișl, dând dovadă în ochii lumii uimite atât de înțelepciunea căpeteniilor oștirilor noastre cât și de vitejia ostașilor noștri.

De acuma drumul merge deadreptul la Levov, ca să scoatem pe Moscali cu desăvârșire din țeară. Ne așteaptă încă multă muncă și lupte grele. După izbânzile strălucite din luna trecută însă, putem să așteptăm cu nădejde viitorul.

Un cuvânt duhovnicesc, către poporul românesc.

Jertfele sunt necesare, pentru că, fără ele nu se pot face lucruri mari.

Biblia noastră conține o mulțime de învățături cari de cari mai frumoase. Trebuie numai ca creștinul să le asculte și urmări. Dacă răsfoim foile aci, aflăm cuvintele: „Cel ce a semănat cu lacrimi, va secera cu bucurie . . . Oare ce ni arată aceste cuvinte biblice? Ele ni arată că toate faptele mari nu se pot isprăvi fără dureri și chinuri; și pentru a se produce ceva în lumea aceasta trebuie să se facă sacrificiu. Toa lumea cu mulțimea ființelor ei se conduce de aceasta lege. Plugariul cât și călturariul, știu că sămințele semăcate de lucrător trebuie mai întâiu să putrezească în pământ, că apoi din aceasta putrezire să se nască altă plantă nouă, tânără, care dă roade însutit mai mult decât sămânța pierdută. Aceasta lege care domnește în natură, servește ca îndemn și la toate faptele omenești, cari au un scop oarecare. Căci oare care este scopul meseriașului, sau a banchierului și infârșit al oricui întreprinzător, când își varsă banii săi (capitalul) în întreprinderea sa, dacă nu îndreptățita dorință lui, ca prin aceea să-și îmbunătățească starea sa? Dară și istoria o spune de repetite ori, că orice adevăr nu s'a răspândit decât cu jertfe mari.

Fiecare creștin știe, că învățătura cea evanghelică a lui Christos s'a putut răspândi abia după ce El Mântuitoriul, s'a răstignit pe cruce, uimind lumea prin suferințele și tăria convingerii lor chiar pre cei mai aprigi dușmani ai lor.

Dacă deci omenirea își indreaptă pașii săi după învățături evanghelice apoi acest rezultat nu s'a dobândit decât după amarnice suferințe și chinuri, după lupte crâncene între păgâni și creștini.

În sfârșit toate descoperințele, de cari omenimea s'a folosit, au cerut jertfe dela aceia, cari le-au dat întâiași dată la lumină. Nu trebuie să răsfoim filele trecutului, cari sunt pline de exemple de feliul acesta;

e de ajuns dacă ni aducem numai aminte de marele nostru Vlaicu, carele nu de mult s'a dus din mijlocul nostru în urma unui accident grav, căzând victimă geniului și curajului său.

Iată cum îl caracterizează d-l Angelescu.

Din întregul neam al nostru, tu te-ai ridicat mai sus.

Dzeu, în a ta minte, a pus tot ce e de pus.

Tu ai dus despre ai noștri stire ceriului albastru,

Poate chiar făcuse-și planul, ca să treci în tru'n alt astru.

Cum se vede a fost și va fi cât va trăi lumea legea sacrificiului. Adevărul, binele și frumosul, se răspândește numai prin legea aceasta. Pe această lege a sacrificiului se bazează și războaiele între state și națiuni, războaiele, cari înghit o parte mare a omenirii, încă de când se află în floarea vârștii! . . .

În adevăr, dacă oamenii n'ar fi plini de patime și ar urma numai după dictatele minții curate, apoi atunci s'ar pute face dreptate în orice ne'ntelegere pe cale pacinică și s'ar scuti șiroaiele de sânge a atâtor ființi ominești. Dar de oarece aceasta dorință în starea de azi a omenimei nu-i alta, decât un vis, o năzuință, la care fiecare tinde, fără să se fi putut împlini; — nu rămâne alta, decât, după ce nu s'a putut pe cale pacinică face înțelegerea, să se recurgă la acest rău necesar, la războae, adică la glasul baionetelor, ca cea de pe urmă instanță de judecare a neînțelegerelor. Decând e lumea au fost războae și vor fi cât va trăi

nea, Dară aceasta nu înseamnă, că ori ce războiu e îndreptățit. Au fost războae, cari n'au avut alt scop, decât jaful, subjugarea, și stârpirea unei națiuni oare care, precum și înjosirea vecinilor.

Astfel de războae nu au adus niciodată folos omenimii. Războaiele îndreptățite și folositoare sunt numai acelea, cari au de scop eliberarea națiunilor de sub jugul barbariei, precum și acelea războae prin cari se caută a se apăra contra dușmanului care caută nod în papură cum zice românul și ne atacă ce avem mai scump. Un astfel de războiu îl poartă împărăția noastră, fără vina ei contra acelu dușman, care de mult ne amărăște prin purtarea lui provocătoare și ne-omenească.

Atinși în tot ce-am avut mai scump de cătră el, având de revindecat o mulțime de drepturi călcate în picioare de cătră trufașul dușman, voind în sfârșit a ne dovedi ca o putere mare, care trebuie numaidecât respectată, și a ne scrie și pecetlui cu propriul nostru sânge zapisul conștiinței noastre de sine; — iată atâte și încă mai multe și foarte puternice cuvinte, cari ni-au îndemnat să intrăm în războiul acest de azi, alături cu puternica împărăție a Germaniei, cea mai credincioasă prietenă a noastră.

La acest feliiu de războae putem cu drept aplica cuvintele biblice, că semănând cu lacrimi, vom secera cu veselie. Știm că în astfel de războae moartea fraților noștri va aduce fericire și viață. Căci de pe mor-

mintele lor sângerânde va răsări și va crește arborele binelui, la umbra căruia va rodi progresul și fericirea. O zicem încă odată că de acest feliiu de războae este și războiul actual, pe care e necesitat să-l poarte împărăția noastră în alianță cu puternica Germanie contra dușmanului cotropitor.

D-zeu însă, cel întru toate milostiv, care nu lasă nici odată ca speranța asupririlor să fie pierdută și sfânta lui lege călcată în picioare, va ști de bună seamă în înalta sa înțelepciune, ca să iee sub scutul său pe cei neîndreptățiti și ca acest războiu să ajungă cât mai curând la bun sfârșit spre gloria împărăției noastre.

Știm și aceea și avem ferma speranță, că când lucrurile se vor săvârși într'un mod încă și mai glorios, ca până acuma, și când vitejii noștri ostași s'au arătat vrednici de a fi aliații puternicilor soldați ai Maiestății Sale împăratului Wilhelm, când Germania și Europa întreagă au văzut și vor mai vedea cu vrea lui D-zeu încă, că Românii din împărăția habsburgică știu a muri voinicește pentru scumpa și iubita lor țeară, ca niște demni urmași ai legionarilor lui Traian; că văzând toate aceste, la timp potrivit vor fi de sigur puși în condițiuni de a corespunde menirii ce li-i impusă prin originea neamului lor. Iată deci că avem cauză să ne bucurăm când vedem învingeri ale armatei noastre și teritorii recucerite din mâna dușmanului. Iată deci bucuria, la vestea despre căderea fortăreții Pșemișl, Stryi ș. c. l. Și deși această umilire nu-l ingenunchiază cu desăvârșire, îl pune însă într'o foarte strâmtorată stare și-l va sili să părăsească pământurile noastre, sau să cerce mijlociri de pace. Armatele noastre vor putea să-și urmeze cu ușurință mersul lor triumfal, având nădejde că biruințele viitoare vor fi și mai lesne de câștigat, dar și mai strivitoare pentru neprietenii noștri. Iată de ce trebuie să zicem că sângele curs în războiul actual este un sânge nu vărsat în zadar, ci pentru cauza cea mai sfântă, pentru învingerea adevărului contra minciunii, a dreptății contra nedreptății, a civilizației contra barbariei.

Vom înțelege așa dară, că pe lângă jalea ce trebuie să o avem pentru eroii noștri morți pe câmpul de luptă, trebuie în acelaș timp să le împletim și cununi de nemurire. Și deși au murit cu trupul, viața lor vecinică va rămânea între noi, fiindcă numele lor vor fi scrise cu slove de aur și de sânge în inimile noastre.

Noi însă cei rămași, ca următori ai lor și cei ce nu ne aflăm încă pe câmpul de luptă, ne vom îndeplini atunci mai bine datoria cătră patrie și cătră dânșii, dacă ne vom sacrifica, dacă nu viață, fiindcă încă nu ni-e cerută, cel puțin din avutul nostru pentru alinarea suferințelor celor răniți, cari au lipsă de căutare pentru a se îndrepta.

Să dăm deci fiecare pe cât poate — să dăm

pentru a putea ușura suferințele bolnavilor, a văduvilor și a orfanilor rămași prin moartea soților și a părinților lor pe câmpul de onoare, de câte ori vom avea prilej la aceasta și fără a se cere anume dela noi.

Invitare la împrumutul de războiu din anul 1915 cu 5 $\frac{1}{2}$ % scutit de bir.

Invingerile din Galiția ni garantează succesul din Nord și Sud. Și Italia va trebui să se supue puterii noastre. Tare ca armata noastră, trebuie să fie însă și echipamentul nostru financiar, ca să putem suporta până la punerea sub picioare a tuturor vrăjmașilor noștri.

Cine iscalește împrumutul de războiu, ia parte la apărarea patriei sale

De aceea iscăliți fiecare, cari dispuneți de capitale, căci aceasta e bine văzut lui Dumnezeu și oamenilor. Indrumări în privința aceasta le puteți primi fiecarele în comună, dela primarul sau secretariul comunal. Un apel cu privire la împrumutul de războiu pentru anul 1915 s'a făcut din partea guvernului țării contele Meran, în felul cum urmează:

Cetățeni!

Resultatul strălucit al împrumutului de războiu austriac din anul 1914 dă speranța că și în momentul de față, în care prin emisiunea de războiu nou se caută mijloacele de aduce la capăt victorios războiul împus, toată populațiunea conștie de datoriele ei patriotice, fiecare în măsura mijloacelor sale, va promova împrumutul din toate puterile în dorul lui de jertfire.

Este doară momentul de a proba puterea neslăbită economică și prudența populațiunii și a documenta interesul tuturor cetățenilor pentru ducerea cu succes a luptei pentru existența și asigurarea statului nostru contra pericolelor externe.

Apelând din nou la sentimentele de patriotism și jertfire ale tuturor, exprim așteptarea mea sigură, că Bucovina purure lăudată ca fidelă Impăratului va lua parte însemnată la un rezultat favorabil al acțiunii de împrumut.

Subscrieți cu toții împrumutul de războiu spre a servi patriei și a îndeplini învingerea înamicului!

Vatra-Dornei, în 12 Mai 1915.

Președintele i. r. al țerii:

Meran m. p.

Din scrisoarea unui soldat român.

Ni se comunică o scrisoare a unui căprar, scrisă familiei sale în ajunul luptei dela... Reproducem o parte din acea scrisoare:

... „Imi ziceți să vă scriu și despre operațiunile noastre militare. Uitați că aici nu știm nimic. Mergem la stânga, la dreapta, începem a trage, încetăm focul

când ni se spune, fără a ști bine care a fost sfârșitul. Despre vitejia armatei noastre, știți mai tot ce v'ași putea spune. S'a văzut acum, cum se bate soldatul român. Despre mine, ce să vă spun? Știți că nu pot merge niciodată înapoi. Se zice că mâne va fi atacul cel mare. Veți vedea. Pentru a vă face voia, voi vorbi de aceste din urmă două zile, petrecute în șanțuri. Avurăm de astă dată o zi frumoasă și caldă; n'avurăm a lupta contra frigului, ploii și noroiului.

La 11 ciasuri intrarăm în cea dintâi linie. Eram la câțiva pași de Ruși; vorbiau, le respundeam, ne înjurau... Un soldat de-ai noștri, care știa rusește le zise că e prizonier rus, că trăiește bine aici, că are ciai, slănină și toate cele.

Pe la 2 ore ni se spune, că după a treia detunătură de tun va trebui să tragem o salvă de puști și de aici înainte după fiecare detunătură. Ne pregătirăm spre a intra fiecare la locul său. Intrând în șanțuri ne strânseram rândurile, spre a trece pe lângă un soldat ce era lungit la pământ, căzut mort cu câteva minute înainte de a sosi noi. Vederea lui îmi umplu sufletul de jele. Nu pot încă a mă deprinde cu vederi de acestea. Înlocuind pe cei ce stătură înaintea noastră, un soldat se dedea mai jos, pentru a-mi face loc, se aude o detunătură de pușcă și soldatul cade la picioarele mele cu capul străpuns. Până să-l ridice sanitarii șanțul se roșise. Sângele curgea din capul lui ca dintr'un izvor. Fu foarte dureros să privești.

Încărcăi pușca și mă pusei la pândă, așteptând semnalul convenit. Indată ce izbucni a treia detunătură, se comandă: la ochi, foc! Ridicărăm capetele și traserăm apoi ne aruncărăm la pământ. O ploaie de obuze rusești căzu îndată asupra noastră: unele izbesc în ridicătura de pământ după care eram pitiți și simțirăm o-zguduitoră puternică, altele căzură în fața noastră. Din fericire, pământul fiind, foarte moale, obuzurile intrară foarte adânc, și explodară acolo.

Eram acoperiți de pământ; ne scularăm, ne scutarăm și am reinceput focul. Aceste mișcări ținură aproape o oră. Gloanțele, obuzele, granatele, ce ne trimiseră Rușii și ce le înapoiarăm noi, nimeni nu le poate număra, Toate obuzurile rusești erau îndreptate asupra noastră, multe căzură chiar la picioarele noastre. O granată explodă tocmai în dosul ridicăturii de pământ după care eram ascunși,, sfărîmăturile lui căzură între noi, fără a lovi, din fericire, pe nime. Pierderile noastre în acea zi fură foarte mici. Eu însă, care eram cu țigara în gură am pățit'o! La prima salvă de puști o strânsei între dinți pentru a împușca. Mișcarea aerului fu atât de puternică, încât simții o lovitură în urechea dreaptă și de-atunci nu aud bine cu ea. Am ajuns o jumătate om! Cu ochiul drept nu văd, cum știți! acum nu aud cu urechia, dreaptă. Văd însă destul de bine cu cel stâng, spre a ochi, pușcă pe umărul stâng și voi putea asculta ordinele cu urechea stângă. Soldatul dela spatele mele a avut

baioneta ruptă de un glonț; a altuia fu încovoiată. După această petrecere ne puserăm să mâncăm, căci ea se întâmplase tocmai la ora mesei, curând apoi ne reluăm pozițiile la pândă. În timpul acesta, cei cari săpau șanțurile, se apropiară săpând până la șanțul întăriturilor rusești. Numai puțin ne despărția. Sentinela noastră era la un pas de cea rusească. Seara fiind liniște mă rezemai de malul șanțului și dormii puțin, ceea ce se întâmplă rar când suntem în ante-posturi. După o oră de somn m'am deșteptat, aprinsei o țigară și mă primblai, spre a mai vedea ce se mai petrece și spre a-mi încălzi puțin picioarele. Primblându-mă văzui o mulțime de soldați și auzii: — săracu Stavăru! Înțelesei îndată ce este și m'apropiai. Sângele țâșnea din gura lui. Fusese lovit de un glonț în plămâni. N'avu timp să facă decât un pas; el puse mâna la gură și se răsturnă peste santinela de lângă dânsul. Mi-adusei aminte, că înainte de-a pleca în câmp, venise la dânsul soția și copilul pentru ași lua ziua bună sărmana femeie. Mă depărtai dela locul acesta udat de sânge și m'apropiai de un foc. Vorbirăm una alta. Scoasei o bucată de pâne, începui a o roade, băui un rachiu, ce aveam din întâmplare, mă primblai din nou, aprinsei și reaprinsei la țigări. E lucru de necrezut cât tutun se trece aici. Noaptea se trecu astfel, dând din când în când câte o pușcă, câte un tun. Văzurăm ziua cu plăcere. Dimineața, când trebuia să ne schimbem, ni se anunță, că azi vom avea atacul. Pe la 10 și jumătate sosi muzica regimentului; tunurile își începură lucrul, corniștii sunară începerea focului. Traserăm. De astă dată scoasei țigara din gură. Muzica cânta un marș; noi însă rămaserăm pe loc, căci astfel era porunca. Pe la 12 fără un pătrar încetară focurile. Multe obuzuri căzură lângă noi și de astă dată însă pierderile noastre fură tot atât de mici ca în ziua trecută...

2 ciasuri după amiazăzi.

.... Plecăm la atac.... Rămâneți cu bine....
D-zeu mă aibă în paza Lui...

Scrisoare de pe câmpul de luptă din Muntenegru.

Un ofițer de rezervă, scrie cu puțin înainte de a pica:

„O căldură obositoare, soarele arde ca nici o dată, nici un nouaș pe cer. Aerul tremură de căldură, limba se lipește de cerul gurii. Și totuși trebuie tot să înaintăm și nici un sunet de nemulțumire nu se aude din gura ostașilor. De asudat nu mai putem asuda, razele uscătoare ale soarelui au supt cea din urmă fluiditate din corpul nostru. Și trebuim chiar să ne târăim; pe lângă aceea șuierau pe lângă noi și pe de asupra noastră plumbii dușmanului cântece triste de moarte. Căre le asculta prea mult, se lungia scoțind suspine de durere. Ceilalți îi aruncau numai câte o

privire jalnică și compătimitoare, și cine știe, dacă nu-și chiar doria cineva să fie ca el.

Ni se dă permisia să bem cele din urmă picături de apă. E puțină! Totul se măsoară cum se cade, nici un strop n'are voie să fie văsat. Apa e caldă, foarte caldă. Dar' capul devine mai treaz. Regiunea sacă, pustie ne pare acum frumoasă și un dor de izbândă ne cuprinde pe fiecare. Înainte! Înainte!... Ca grindina șueră plumbii; se aud suspine năbușite, dureroase... Asudați, abia răsuflând, ajungem pe vârful muntelui, care e neted ca o lespede. Noi atacăm, dăm asalt cu toate că suntem mai morți de oboseală și Muntenegrinii, lași, fugeau pe partea cealaltă a muntelui, care fiind ceva mai păduroasă îi scutia întru cât-va de plumbii noștri. Am cucerit muntele, a carui vârf văzut de jos, părea că ajunge pân' la cer. Înălțimea care ni se părea atât de grea de cucerit, a fost luată, cu toate că eram obosiți, flămânzi și in-setați. Suntem la 1060 metri deasupra mării. O colibă jumătate pe pământ jumătate sub pământ, este locuința noastră. Toate crăpăturile sunt astupate bine și totuși crivățul și omătul pătrunde în colibă. Cu toate că avem sobă, totuși e un frig insuportabil. Contra unui frig atât de mare, e o sobă fără nici o putere. Cizme grele de postav, șaluri de lână și mănuși blănite trebuie să ne scutiască de îngheț. Fiecare zice: „Astăzi e grozav de frig“ dar spre a repeta și mâne aceleași cuvinte. Când ne-om schimba? Astă noapte au înghețat la o patrule urechile. Toată viața ș'a aduce omul acela aminte de noaptea din Karst. La fiecare sfert de cias ne schimbăm și totuși nu mai putem răbda. — O natură! Tu ești bună și frumoasă dar — tu poți fi și groznică față de noi oamenii. O liniște adâncă, o pace sfântă domnește. Peste noi cerul limpede, acoperit cu milioane de stele — și de asupra D-zeu. Ochi dulci, și ochii mamei mele, pe care n'oi uita-o nici odată, privesc la mine din nesfârșita depărtare...

Lista celor răniți n'a putut să apară de astă dată, din cauza unei piedeci și rugăm, să fim scuzați. Vom căuta însă, ca începând cu numărul viitor să apară regulat.

Calendarul săptămânei.

Iunie.

Stil nou	stil vechi		
13	Duminică	Ermie	31 Maiu
14	Luni	Iustin	1 Iunie
15	Mărți	Ioan cel nou	2 „
16	Miercuri	Luchilian	3 „
17	Joi	Mitrofan	4 „
18	Vineri	Doroteiu	5 „
19	Sâmbătă	Ilarion	6 „

Redactor: dl. Nistor Tâmpescu, Câmpulung.

Editor și proprietar: „Partidul Țărănesc“ din Bucovina. — Tipografia „Școala Română“ din Câmpulung.